

שלום רב לך, ברגינסקי!

ברצוני לכתוב לך כמה מלים לפני יציאתי. אין זאת פרדה – נפרדנו עוד בארץ. אבל אני מרגישה צורך להגיד לך כמה מילים כלחבר טוב וקרוב.

אני יודעת שיכולים להיווצר מצבים שתהיו באי ביטחון בקשר לגורלנו, או בוודאות גמורה של מצבים קשים; ואני יודעת שאז תשאל מעצמך שאלות – ואני רוצה לענות לך למפרע. לא בשם אחרים, רק בשמי. למרות שאני יודעת שכולם מרגישים כמוני.

אני הולכת מתוך שמחה, מתוך רצון חופשי ומתוך הכרה ברורה של הקשיים. אני רואה זכות בהליכתי וגם חובה. ותעזור בכל מקום ומצב הידיעה שאתם עומדים מאחורינו.

יש לי גם בקשה אליך, שאולי מיותר שאגיד, אבל אני מוכרחה. אנחנו רגילים שמעשי החברים יהיו ידועים ברבים, כולם חיים יחד את ההצלחות והקשיים. אבל אתם מוכרחים לדעת שבעד סיפוק החברים אשר רוצים לדעת על גורלנו, אנחנו יכולים לשלם מחיר יקר מאוד. כל מילה של הערכה ופרסום – אתה יודע מה פירושה.

אינני רוצה להרבות במילים. אבל לפני הנסיעה אני מוכרחה עוד להודות לך בעד כל העזרה שקיבלתי ממך, ובעד היחס החברי בו נתת אותה.

ועל שאר הדברים נדבר כשאחזור. עד אז ברכת שלום חמה.

מהגר

מכתבה של חנה סנש ליהודה ברגינסקי – חבר הקיבוץ המאוחד שטיפל בשליחותה; הגר – שמה בתקופת השליחות.

***

אמא אהובה,

רק זאת אוכל להגיד לך: מיליוני תודות, וסליחתך אבקש אם אפשר. את לבדך תביני מדוע אין כאן צורך יותר במילים...

באהבת אין קץ,

בתך

בכלא

אחד - שניים - שלושה... שמונה האורך,
שני צעדים הוא רוחב הצלע -
החיים מרפרפים בסימן שאלה.

אחד - שניים - שלושה... אולי עוד שבוע.
אולי סוף הירח ימצאני פה עדיין.
אך ממעל לראשי - האין.

כעת בחודש יולי בת כ"ג אהי...
במשחק נועז עלי מספר עמדתני.
הקוביה כרכרה. הפסדתני.

את הפתק והשיר מצאה אמה של חנה סנש בבגדי בתה.